

Nezlomně

Prvně čekal jsem napjatě,
že brknu o slovo
a její úsměv projde mně
hlavou, jak olovo.

I bez toho jevila
mírně neskrytě
potěchu z hovoru.
Sladší určitě.

Nejsem Donchuán.
Avšak střelbitě
začal jsem vysílat
ke své planetě.

Byl bych ji obíhal.
Vystřelen ze sebe,
mocnou však silou
spadl jsem do nebe.

Tím pádem pohořel
tažný můj vtíp.
Jsem v tom až po uši
klid ve mně chyt.

Měl bych se opláchnout!
Je přeci vdaná!
Brala by milence?
Cítí se sama?

Jasný jak facka,
o niž si říkám:
Budu ji milovat
na cestě nikam.

Závěr zní trpce.
Skrývá se v otázce,
jak ženě zadané,
nezlomit srdce ...